

SON DAKİKA KAHRAMANLARI

PSİKOLOJİ
KİTAPLIĞI

klinik psikolog
OYA DOĞAN

çizer
EDA ERTEKİN
TOKSÖZ

ERTELEME

ilk genç
T
timtaş

BAŞLANGIÇ SORUNLARI

Nihal, sabah güneşinin perdelerin arasından sızmasıyla gözlerini araladı. Oda, dün akşam yarım bıraktığı projeler, kitaplar ve giysilerle dağınık hâldeydi. Duvarındaki sarı not kâğıtları, yapılmayı bekleyen görevlerin sessiz hatırlatıcılarıydı, bazıları o kadar eskiydi ki köşeleri sararmıştı.

Gözleri, masanın köşesindeki takvime kaydı. Ödevinin teslim tarihi kırmızı kalemle çizilmişti: BUGÜN. Nihal sıkıntıyla iç geçirdi. Ödevi hazır değildi. Hatta üç hafta önce verilen ödevi bakıp her gün, “Yarın yaparım.” dediği için neredeyse hiçbir şey yapmamıştı.

“Nihaaaal! Geç kalıyorsun, hadi abuk!”

Annesi, aşağı kattan Nihal’e sesleniyordu. Hızla yataktan fırladı ve saatine baktı: 07.45

Okul servisi sekizde gelecekti. Telařla, pijamasının üstüne okul kazağını geçirmeye çalıştı.

“Of ya, neden alarm almadı?” diye söyleniyordu kendi kendine. Aslında alarm çalmıştı ama Nihal, uykuyla uyanıklık arasında alarmini beş kez ertelemişti. Her zamanki gibi.

Odada hızla dönüp durarak dün akşam hazırlaması gereken fen projesi için gerekli malzemeleri toplamaya çalıştı. Bir nceki gece kendine “Sabah erkenden kalkıp bitiririm.” demişti ama tabii ki o “erken” hiçbir zaman gelmemişti. Güneş sistemini anlatan üç boyutlu model için kartonları ve boyaları çantasına tikiştirirken, yere düşen kalem kutusunun içindeki-ler dört bir yana saçıldı.

“Hof, yeter!” diye homurdandı, karnında keleklerin kanat ırpmasını hissederek. Projeyi teslim edemezse bu, Deniz ğretmen’in onunla ilgili hayal kırıklığının son damlası olacaktı.

“Nihal! Ne oluyor?”

Kapıda beliren annesi Tuğba Hanım, ellerini beline koymuş, kaşlarını çatmıştı. zerinde şık bir ceket vardı ve çoktan işe gitmek için hazırlanmıştı.

“Özür dilerim anne ama bugün projeyi teslim etmem gerekiyor ve daha bitmedi.”

“Yine mi Nihal? Hani geçen hafta sonu yapacaktın?”

Nihal gözlerini kaçırđı. “Yapacaktım da... Şey... Hava çok güzeldi, parkta biraz vakit geçirdim, sonra da film izledik, hatırlıyor musun?”

Tuğba Hanım derin bir nefes aldı. “Nihalcığım, her şeyi son dakikaya bırakırsan böyle olur işte. Bu daha ne kadar devam edecek? Bak, kardeşin kahvaltısını yaptı, servisi bekliyor.”

Nihal annesine yanıt vermedi, sadece omuz silkti. İçinden bir ses, “Daha fazla suçlu hissetmeye ihtiyacım yok.” diyordu. Kardeşi Dilara böyle durumlarda hep örnek gösterilirdi. Dokuz yaşındaki Dilara, her şeyi zamanında yapan, odasını düzenli tutan, ödevlerini asla son dakikaya bırakmayan *mükemmel* çocuktı.

“Tamam anne, geliyorum ben de.”

Tuğba Hanım söylene söylene aşağı indi. Nihal hızla yüzünü yıkadı, saçlarını gelişigüzel bir topuzla tutturdu. Çantasını omzuna atıp merdivenlerden koşarak indi.

Dilara düzenli bir şekilde hazırlanmış, kahvaltı masasında son lokmalarını yiyordu. Babaları Ayhan Bey, bilgisayarının başında, kahvesini yudumlayarak çalışıyordu.

“Günaydın, kızım.” dedi Ayhan Bey, ekrandan gözlerini ayırmadan. “Yine geç kaldın galiba?”

“Günaydın, baba.” dedi Nihal, masadan bir dilim ekmek kaparak. “Projemi bitirmem gerekiyor, bugün teslim günü.”

Babası başını kaldırıp kızına baktı. Gözlüklerinin üzerinden bakarak gülümsedi. “Ah, meşhur son dakika koşturmacası. Kimden aldın acaba bu huyunu?”

Tuğba Hanım gözlerini devirdi. “Ayhan, lütfen ama...”

“Ne? Ben de öyleydim okuldayken, şimdi bile öyle olduğum zamanlar oluyor. Ama işler bir şekilde hal-
l oluyor, değil mi kızım?” diye göz kırptı Nihal’e.

Nihal güldü. Babasıyla bu konuda ortak olduklarını biliyordu. Ayhan Bey de tıpkı kızı gibi son dakika-

cıydı. Yazılım projelerini son gün yetiştirdiği zamanları ve evde yaşanan telaşı hatırlıyordu Nihal.

“Servis geldi!” diye bağırdı Dilara pencereden bakarak. Beyaz okul servisi, evin önünde korna çalıyordu.

Nihal ekmeğini ağızına tıktırdı, çantasını kavradı ve kapıya koştu. “Görüşürüz!”

“Nihal, projeye ilgili yardıma ihtiyacın olursa ara beni.” diye seslendi babası arkasından.

“Aramaz aramaz.” diye mırıldandı Tuğba Hanım. “Sonuna kadar erteler yine...”

Nihal servise bindiğinde nefes nefeseydi. Kori-dorda ilerlerken, tekerlekli sandalyesinde oturan Emin’in yanındaki boş koltuğu gördü. Her zamanki yeriydi bu ama bugün yanına oturmak istemiyordu. Çünkü Emin, sınıfın en düzenli öğrencisiydi ve projesini kesinlikle günler öncesinden bitirmiş olmalıydı. Onun yanında oturup kendi eksik projesine çalışmak istemiyordu. Hem Emin’in onu yargılamasına dayanamayacak kadar yorgundu.

“Günaydın, Nihal!” diye seslendi Emin, onu görünce yüzünde içten bir gülümsemeyle. “Burada yer var.”

Çaresizce iç geçiren Nihal, yanına oturdu. “Günaydın, Emin.”

“Projen nasıl gidiyor? Teslim bugündür, değil mi?” diye sordu Emin, heyecanla.

Nihal çantasından kartonları çıkarırken yüzünü buruşturdu. “Evet ama daha bitmedi. Şu gezegenleri

yapıştırırmam ve yörüngeleri çizmem gerekiyor.”

Emin gülümsedi. “Yardım ister misin? Ben çoktan bitirdim.”

Emin, çantasından mükemmel hazırlanmış, detaylı bir güneş sistemi modeli çıkardı. Gezegenler doğru oranlarda, gerçekçi renklerle boyanmış, hatta bazılarında özel dokular bile vardı. Yörüngeler parlak iplerle gösterilmişti ve her gezegen için küçük bilgi kartları hazırlanmıştı.

Nihal hayranlık ve kıskançlıkla karışık bir ifadeyle baktı. “Vay canına... Ne zaman yaptın bunu?” dedi.

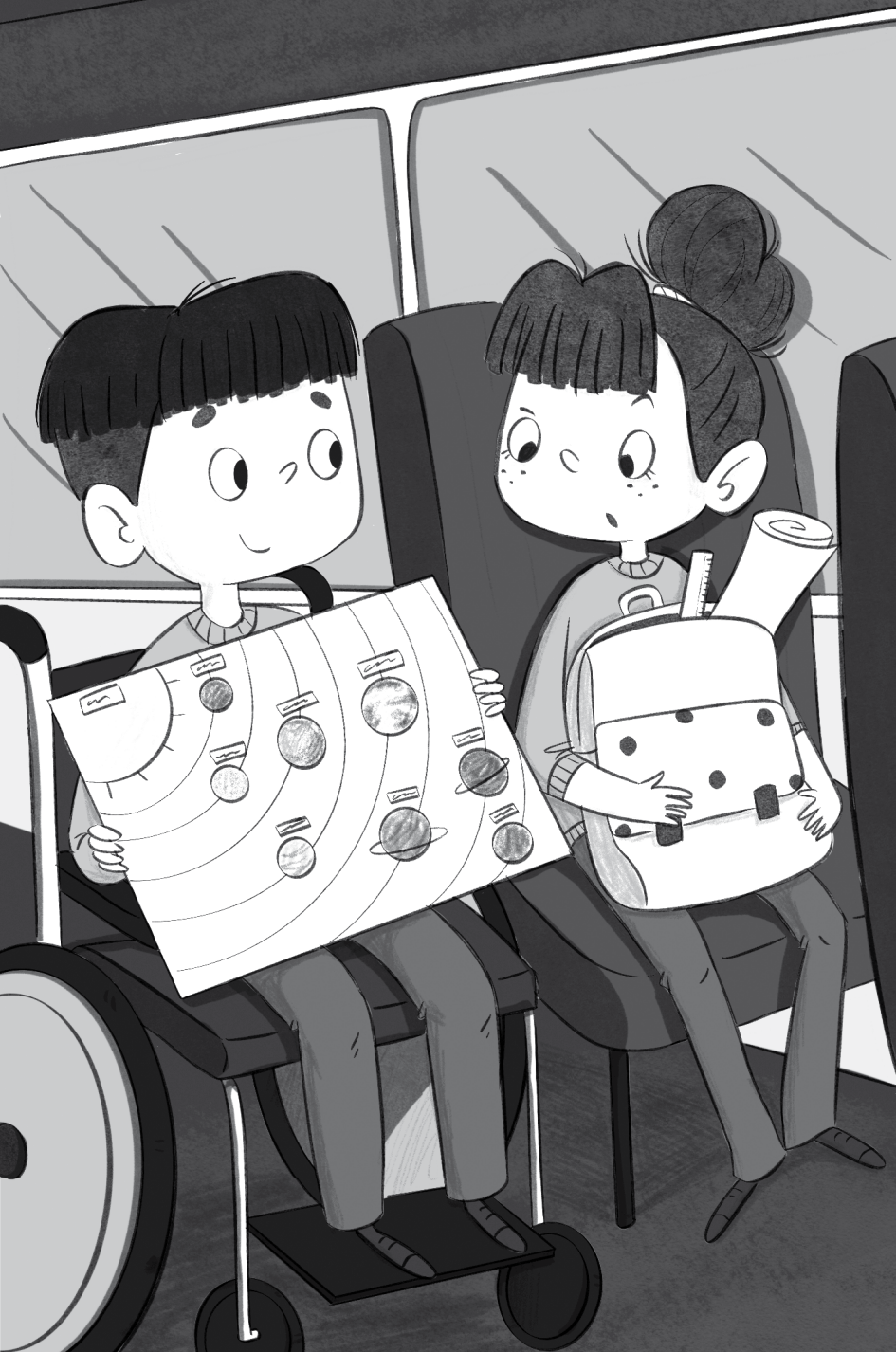
“İki hafta önce başladım, her gün biraz ilerledim.” dedi Emin sakin bir şekilde. “Babam da yardım etti biraz. Teknoloji kulübü için bir robot projesi üzerinde çalışıyorum, onun için de zamanım kalsın istedim.”

Nihal utançla kendi yarım kalmış projesine baktı. Kalın bir karton üzerine çizilmiş daireler ve kesilmeyi bekleyen renkli kâğıtlar... Yine aynı düşük not ve hayal kırıklığı dolu bakışlar onu bekliyordu. Karnında rahatsız edici bir düğüm hissetti.

“Sana yardım edebilirim.” dedi Emin nazıkçe.

“Gerçekten mi?” dedi Nihal heyecanla. Sahiden eder miydi?

“Teşekkür ederim Emin, o kadar iyi olur ki!” Son-

ra aklına gelen düşünce yüzünden gözlerindeki ışık bir anda söndü. “Tüh... Bunu nasıl gözden kaçırırım. Teslim ilk ders, Emin... Ne kadar yardım edersen et, o kadar hızlı olabileceğimizi sanmıyorum.” dedi.

Emin tekerlekli sandalyesinde hafifçe öne eğildi. “Ah, doğru ya...” dedi, sesi sahiden üzgün geliyordu.

“Biliyor musun, annem bana her zaman şöyle der: Yarına bırakabileceğin bir işi, bugün neden bitirmiyorsun?”

Nihal içinden “Çünkü bugün yapmak istemiyorum, takip ettiğim dizinin yeni sezonu geldi, sosyal medya hesabım için içerik hazırlamam gerekiyor, uyumak istiyorum, başım ağrıyor, daha vakit var, yarın daha iyi yaparım, başarısız olursam üzülürüm...” diye geçirdi. Ama Emin’e dönüp sadece omuz silkti.

“İstersen sana kendi sistemimi anlatabilirim.” diye devam etti Emin. “Ben işlerimi küçük parçalara bölerim ve her gün birazını yaparım. Böylece hiç stres yaşamam.”

Nihal hafifçe gülümsedi. “Belki bir gün anlattırısın ve ben de dinlerim, Emin... Ama şu an sadece bu projeden kurtulmak istiyorum.”

Servis okul bahçesine girdiğinde Nihal projesini topladı. Emin, tekerlekli sandalyesini özel rampaya doğru yönlendirdi. Servis şoförü ona yardım etmek

için kalktı ama Emin kibarca reddetti.

“Teşekkürler, kendi başıma yapıyorum.” dedi gülümseyerek.

Nihal, Emin’in her sabah aynı sakinlikle tekerlekli sandalyesini kontrol edişini, rampayı kullanışını ve hiç yardım istemeden bunu başarmasını bu sabah da hayranlıkla izledi. Onun bu bağımsızlığı ve öz güveni etkileyiciydi. “Neden ben de hayatımın kontrolünü ele alamıyorum?” diye düşündü bir an ama hemen bu düşünceyi uzaklaştırdı.

Okul bahçesinde öğrenciler gruplaşmış, derse girmeden önce sohbet ediyorlardı. Nihal ve Emin sınıflarına doğru ilerlerken, onların biraz ilerisinde Emin’in abisi Murat belirdi. On yedi yaşındaki Murat, kampüsteki lisede okuyordu ve elinde gitar çantasıyla, muhtemelen müzik kulübü için sabah provasına gidiyordu.

“Emin! Günün güzel geçsin, öğle yemeğini ihmal etme sakın.” diye seslendi Murat.

Emin başını salladı ve abisine el salladı. Nihal, onların arasındaki sıcak ilişkiyi gördüğünde içinde bir sızı hissetti. Dilara ile böyle bir ilişkisi yoktu, sürekli rekabet ve kıyaslama vardı aralarında.

Sınıfa girdiklerinde Deniz Öğretmen çoktan tah-

taya günün konusunu yazmıştı: “Güneş Sistemi Projeleri - Sözlü Sunumlar”

Nihal’in kalbi hızla çarpmaya başladı. Bugün sadece projeleri teslim etmekle kalmayacak, aynı zamanda sınıfın önünde sunum da yapacaklardı. Ve onun projesi hâlâ yarımdı. Ellerinin nasıl terlediğini fark etti, tıpkı sınav öncesinde ya da herhangi bir teslim tarihi yaklaştığında olduğu gibi. Her seferinde kendine “Bir daha son dakikaya bırakmayacağım.” diyordu ama bu asla gerçekleşmiyordu.

Zilin çalmasıyla Nihal’in kalbi biraz daha hızlandı. Ders başlayacaktı ve o hâlâ hazır değildi. Acaba hastalandım, deyip tuvalete kaçabilir miydi? Ya da ailesini arayıp eve gidebilir miydi? Kaçış yolları arayan zihni bir yandan da utanç duyuyordu: Neden her şeyi son ana bırakıyordu?